

Mrcha

MARKÉTA LAUBROVÁ

Mrcha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Markéta Laubrová
Mrcha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

A stylized, handwritten signature in black ink, appearing to read 'Markéta'. The signature is fluid and cursive, with a large initial 'M' and a long, sweeping tail that extends downwards.

MARKÉTA LAUBROVÁ

A stylized, handwritten-style signature in black ink, consisting of the letters 'Mrccha' in a cursive, flowing script.

Copyright © Markéta Laubrová, 2025

Design © Zuzana Bürger, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-944-0

ISBN e-knihy 978-80-267-5030-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5049-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5050-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

MARKÉTA LAUBROVÁ

OBSAH

KAPITOLA 1	11
KAPITOLA 2	18
KAPITOLA 3	21
KAPITOLA 4	28
KAPITOLA 5	33
KAPITOLA 6	36
KAPITOLA 7	43
KAPITOLA 8	46
KAPITOLA 9	54
KAPITOLA 10	61
KAPITOLA 11	73
KAPITOLA 12	78

KAPITOLA 13	88
KAPITOLA 14	96
KAPITOLA 15	108
KAPITOLA 16	111
KAPITOLA 17	133
KAPITOLA 18	138
KAPITOLA 19	154
KAPITOLA 20	160
EPILOG	174
 Slovo autorky	 179
Poděkování	181

*Byl to jen vztah, který nevyšel. Proč by se tím měla trápit až
do dospělosti?*

Možná proto, že to vztah nebyl.

Ona byla dítě, on dospělý.

On ji zneužíval.

KAPITOLA 1

Seděla jsem na barové stoličce v jednom průměrném podniku v našem městě a nudila se. Kovovým míchátkem jsem propichovala kandovanou třešničku v pití a sledovala dění v klubu. Pár vysokoškoláků postávalo na druhé straně baru, u rohového stolu se hlasitě bavila skupina předpokládám rozvedených padesátníků. Jeden halekal přes druhého, přátelsky se u toho poplácávali po otylých zádech a pozorně prohlíželi a hodnotili každou ženu, která prošla kolem.

Zůstala jsem na nich viset očima. To byla podívaná. Všichni navlečení v nejlepším oblečení, které našli doma, jeden jako druhý, všichni vypadali na chlup stejně, značkové polo tričko zastrkané do světlých džín, postava v půlce přestřípnutá černým páskem, na zápěstí drahé hodinky, nohy naražené do tmavě modrých mokasín. No páni... Z těch břich valících se z utažených kalhot mi bylo trochu do smíchu.

Jeden z těch chlápků se na mě zadíval a významně zamrkal. V ten moment mi došlo, jak moc se hrbím. Narovнала jsem se, protáhla si krk a snažila se nevnímat, jak mě bolí svaly na zádech. Chabě jsem se na něj usmála a uhnula pohledem.

Dnes jsem nebyla v nejlepší formě. Chyběla mi nálada namotávat si vlasy na ukazováček, olizovat si rty, neměla jsem chuť svůdně koukat přes rameno a plaše klopit oči, kdykoli se naše pohledy střetnou. Asi čekám na někoho, kdo bude mít

odvahu, aby za mnou přišel a dal se se mnou do řeči, aniž by ode mě dostal předem zelenou.

Beze slov jsme na sebe s barmanem kývli a ten začal připravovat další manhattan, když se přede mnou objevila prázdná sklenka.

U východu se začala hádat dvojice mužů. Otočila jsem se. Přes hudbu nebylo slyšet, čeho se jejich hlasitá debata týká, jeden tomu druhému mával rukama před obličejem, druhý se s každým nádechem nafukoval a obličej mu brunátněl.

Barman zvedl oči. Prudce odhodil lopatku s ledem zpátky do mrazáku, vyběhl zpoza baru, a i když byl o hlavu menší než ti dva, postavil se rozhodně mezi ně a něco jim vysvětloval. Razantně ukázal na dveře a oni se začali hádat i s ním.

Hudba utichla. Z jukeboxu, u kterého postávali nějací kluci, se začala ozývat melodie, ve které jsem poznala známou filmovou melodii.

Revvin' up your engine

Listen to her howlin' roar

Metal under tension

Beggin' you to touch and go

Highway to the Danger Zone

Možná jsem chvíli tápala, ke kterému osmdesátkovému filmu tu písničku přiřadit, ale jakmile začala po baru pobíhat celá vysokoškolská parta s rozpřaženýma rukama a se smíchem předvádět letecké výkruty, došlo mi to.

Až teď, když jsem se bavila pohledem na jejich dramatické vzdušné souboje, jsem si všimla, že se nad tanečním parke-tem, který zůstával celý večer opuštěný, vznáší disko koule. Na všechno kolem vrhala malá třpytivá světýlka a jedno z nich běhalo po přesné trajektorii nedaleko mě. Trochu

jsem se posunula na židli, abych se k němu přiblížila. Když jsem natáhla nohu, naskočila mi jedna z těch teček na kůži. Líně se táhla po pravé noze vzhůru, od kolena se přesunula po stehně, přes sukni, a pak mě opustila, aby se ke mně po elipse zase vrátila.

Fascinovaně jsem ji sledovala. Byla přesná, zdálo se mi, že ani o kousek neuhnula, každý okruh běžela po mém těle po stejné cestičce.

Trochu jsem si povytáhla sukni, abych ji viděla běžet po kůži ještě o chvílku déle. Zdálo se, že je to momentálně nejzajímavější věc, které můžu věnovat pozornost.

„A mám ji! Chytil jsem ji, *mrchu*.“

Zvedla jsem oči a překvapeně se podívala do tváře tomu, kdo mi položil ruku na koleno. Byl to jeden z těch vysokoškoláků, mladý kluk, ani mu pořádně nerostly vousy. Byl dost vysoký, šlachovitý, hubený. Měl delší tmavé vlasy sčesané dozadu a nasměle se usmíval. Silně mu cukalo v pravém koutku. V téhle vteřině mu šlo o všechno – buď ho plácnu přes ruku, ztropím scénu a odkážu ho do určitých míst, nebo se jeho troufalému pokusu o sblížení zasměju a začneme konverzovat.

Zatím jsem nedávala nic najevo. Sledovala jsem jeho výraz a užívala si nejistotu v jeho očích. Byl to zlomek vteřiny, ale mně přišlo, že ho nechávám na pochybách věčnost.

„Nemáš,“ řekla jsem a zdvihla okraj sukně, pod kterou se světlýlko na mžik schovalo. On se nejistě zasmál. Trochu se ke mně přitiskl, když uhýbal kolem procházející číšnici, a když pak ke mně znovu otočil hlavu, dlouze se zadíval na ruku, která zůstávala položená na mémoleni. Vypadalo to, že pochybuje o tom, zda ji tam má dále nechávat.

Dlaň se mu potila. Chudák, musel být hodně nervózní.

V moment, kdy ji chtěl zvednout a ležérně položit na barovou desku, jsem zasáhla a jeho dlaň si přitiskla na horní polovinu

stehna. Svou ruku jsem nechala ležet na té jeho a během pár vteřin se naše prsty propletly.

Rozšířily se mu oči a on se na mě užasle podíval, jako by sám nevěřil tomu, že jsem ho neodmítla.

„Co dělá tak krásná slečna sama v baru?“ zeptal se hlubokým hlasem, i když bylo slyšet, že je majitelem hlasu mnohem vyššího. To, jak se snažil působit jako drsňák, mi přišlo spíš úsměvné, než aby to na mě dělalo dojem. Tím, jak nevědomky příliš pevně svíral moje stehno, jak se mu i přes snahu třásl hlas, jak měl orosené čelo, jak sebou šil, když jsem se mu dívala do očí – tím vším mi prozrazoval, že je to nezkušený mladý kluk. Kolik mu tak mohlo být? Devatenáct, dvacet?

„Nevím, asi čekám, až se tu objeví princ a vysvobodí mě,“ odpověděla jsem a věnovala mu lehký úsměv. Zazářily mu oči a bylo vidět, jak mu pomalu roste sebevědomí.

„A pořád čekáš, nebo ti budu stačit já?“ zeptal se a tentokrát posunul svou ruku po mém stehně výše on. Hrozně to drhlo.

„Máš bílýho koně? Ten je důležitý,“ ušklíbla jsem se a upravila mu pokrčený límec mikiny. Pak jsem nechala ruku klesnout po jeho hrudníku dolů. Pevné tělo. To mám ráda.

Narovnal se, odkašlal si a dal si záležet, abych dobře slyšela každé slovo, které řekne.

„Bude ti stačit moje bílá audina? Mám á jedničku,“ mrknul na mě.

To snad ne. Další týpek, co mě balí na auto? To je pro muže druhá nejdůležitější hračka, kterou potřebují pochválit.

Věnovala jsem mu přesně ten pohled, který ode mě čekal. Rozzářený pohled nenasytné zlatokopky.

Slyším, jak ze mě padá jedna lichotka za druhou, jak lžu o tom, že miluju bílý auta, že audiny jsou super a že sto sedmdesát koní je podle mého skromného ženského názoru dost.

No... když koukám na ty umazaný a odřený boty, tak bych si tipla, že jeho audina má přetočený tachometr a je dotažená po totálce z Německa jako nebouraný auto po třetím a velice solidním majiteli.

Opravdu stačí se jen párkrát hloupě usmát, zamrkat, dovolit mu nějaký ten dotek a je můj? Že mě to pořád překvapuje, je to dost se opakující schéma.

*Hello there the angel from my nightmare
The shadow in the background of the morgue
The unsuspecting victim of darkness in the valley
We can live like Jack and Sally if we want*

Zarazila jsem se v půlce pohybu a zaposlouchala se do písničky, která zaplnila celý prostor kolem mě.

Slyšela jsem ji poprvé po patnácti letech.

„Tuhle písničku nesnáším,“ oznámila jsem mu mezi řečí a vypila zbytek tekutiny, která se zrcadlila na dně skleničky s vysokou nohou. On se opřel loktem o bar a zadíval se mi do tváře.

„Ta mi přijde dobrá, to je Travis Barker, co hraje na bicí. Co že ji nesnášíš?“ zajímal se upřímně a naklonil hlavu doprava, jak se snažil zachytit můj pohled. Z vlny tmavých vlasů se mu uvolnil jeden pramen a spadl mu do čela. S láskou jsem mu ho zastrčila za ucho.

„Mám na ni nehezky vzpomínky, tak bych to asi popsala.“

Pokýval hlavou a zatočil se svojí skleničkou na desce baru tak, až se mu v rumu s ledem vytvořil vír.

„Na to mám jeden super lék. Udělat si na ni nový, lepší vzpomínky. Jdeš ven?“

Bylo dost chladno. Zalitovala jsem, že jsem si brala sukni. Stáli jsme v tmavé postranní uličce vedle klubu. Nevedla

daleko, ústila jen na malý dvorek s popelnicemi. Občas nás někdo vyrušil, když se přišel vyzvracet do keře nebo se mu nechtělo čekat frontu na záchody, tak si skočil na malou ven.

Hm, romantika.

Tlačil mě zády na zašlou cihlovou zeď a vší silou se ke mně tiskl. Líbal mě vášnivě, jeho pusa chutnala po alkoholu trpce. I přesto, že jeho oblečení a vlasy čpěly klasickou hospodskou směsí cigaretového kouře a vařeného jídla, kůže mu voněla svěží sportovní vůní. Jeho paže byly pevné, štíhlé, měla jsem pocit, že mě objímá dvakrát, a jeho ruce byly všude. Cítila jsem, jak moc je vzrušený. Třásl se, oči měl přivřené, sotva mezi polibky nabíral dech.

„Bydlíš tady někde?“ zašeptal a znovu mě políbil.

„Kousek odtud,“ přikývla jsem a opětovala jeho náruživé polibky. Vzdychl a přitiskl mě k sobě ještě víc.

„Půjdemě pěšky, nebo vezmeme taxíka?“

„Taxi,“ řekla jsem tiše a vytahovala z kabelky mobil, „ale jedeme k tobě, na tom trvám.“ On horlivě přikyvoval a přitom vypadal jako v transu. Kdybych řekla cokoli, odkýval by to, jen abych už to číslo vytočila.

„Kde bydlíš?“ zeptala jsem se.

„Ukaž.“

Podala jsem mu telefon. Kus poodstoupil a hovor vyřídil. Pak se ke mně otočil a zadíval se mi do očí. Najednou vypadal úplně střízlivě. Zarazilo mě to.

„Abych to shrnul – čeká nás nejmíň patnáct minut čekání na taxík, pak deset minut jízdy,“ vypočítával a pomalu ke mně přistupoval, „pak kus musíme po svých, na koleji nám nefunguje výtah, dáme si výšlap až do osmého patra. A já teda doufám, že ten kretén fakt odjel domů dneska a nezůstává přes noc. Co? Fakt nepojedeme k tobě? Chceš to riskovat?“ zazubil se a pevně mě objal. Zasmála jsem se. Ještě mi špitl do ucha něco v tom

smyslu, že si není jistý, jestli to tak dlouho vydrží. Opřela jsem se o něj a zabořila mu obličej do mikiny.

To nejde.

Doma na mě čeká přítel.

KAPITOLA 2

Co bych o sobě měla vyprávět? Obyčejná holka z malé vesnice. Mám sourozence, bráchu, je o deset let starší než já. Z domova odešel přesně v den svých osmnáctých narozenin, kdy se šíleně pohádal s tátou. Na maturitu se vykašlal, od té doby jsem ho viděla jenom na pár fotkách, které poslal mámě e-mailem. Odjel do Ameriky. Českou republiku nesnášel. Nesnášel všechno, naši mentalitu, naše zvyky. Vlastně jsem měla pocit, že nesnášel nás. Vzpomínám si, jak ho to do Ameriky vždycky táhlo – jako by tam odjakživa patřil, jen se omylem narodil ve špatné zemi. Když se snažím vybavit si jeho tvář, okamžitě vidím i spoustu amerických vlajek, kterými si polepil celý pokoj.

Kdybych ho dnes někde potkala, nemyslím si, že bych ho poznala. Už přes pět let se nám neozval a nikdo o něm nic neví. Už mě kolikrát napadlo, jestli je ještě vůbec naživu. Bratr se po svém odchodu stal člověkem, o kterém se nemluví. Je to matoucí, všichni se chovají, jako by brácha nikdy neexistoval, a já mám strach, že vzpomínky, které na něj mám, třeba nikdy nebyly skutečné.

S mámou jsem vždycky měla dobrý vztah. Jsme jako sestry, můžu se jí svěřit s čímkoli, nikdy mě nesoudí ani nepeskuje. Nikdy mi nenadává, že jsem něco pokazila, zastává názor, že pusťte si musím natlouct sama a sama poznat, co je dobře a co ne.

Maminka. Ta to se mnou umí.

Táta je trochu jiný kafe. Nemůžu říct, že nemám ráda jeho, spíš hodně staromódní názory ohledně žen, který zastává. Možná vyzní vtipně, že svou manželku uznává jen jako výkon-nou jednotku v domácnosti, ale žít v rodině, kde táta vidí svou ženu jako další spotřebič, není zrovna med. Máma je k tomu, aby se o všechno postarala sama, poslušně mlčela a hlavně nerušila pána tvorstva, když se zrovna zabývá důležitějšími chlapáckými záležitostmi. Mamka musí všechny domácí práce zastat sama, táta jí nikdy s ničím nepomůže. Já se sice snažím přiložit ruku k dílu, ale většinou maminku v péči o domácnost zdržuju. Neumím tak rychle krájet zeleninu jako ona, pořád nechápu, na kolik se co pere, proč se minule dávala na utěrky předpírka a teď ne, a třeba ani obyčejná trička nedokážu vy-zehlit tak dokonale jako její obratné ruce.

Vyložení nenávidím situace, kdy se rodiče vrátí z práce, oba unavení. Máma poklidí, vymění prádlo v pračce, prádlo pověsí v koupelně na šnůru nad vanou a vrátí se do kuchyně. Táta za tu samou dobu stihne zalehnout k televizi, přepnout několik pořadů a desetkrát se podrbat na zadku. Pak začne na mámu z gauče pokřikovat, že má hlad, ať udělá něco k jídlu. *A kafe mi taky udělej. Něco sladkého jsi nekoupila? Co si teď mám dát k tomu kafi, co?* Máma se omlouvá za cokoliv, co je zrovna za problém, a pak tráví u sporáku další dvě hodiny. Musí totiž být teplá večeře. Vítané jsou jen knedlíky s omáčkou nebo pořádný kus masa, nejlépe řízky. Máma vaří do sedmi do večera a táta, asi aby jí to rychleji utíkalo a tolik se nenudila, ještě z gauče uděluje povely typu *ne že budou ty řízky zase tuhý jako minule nebo nedávej do té omáčky tolik mouky, kdo to má jíst.*

K mámě se táta nikdy neměl. Žádné pohlazení, žádné pro-jevy lásky, přízně, není mezi nimi zřetelná žádná přitažlivost. Nikdy mámu nepochválí, že hezky uklidila, dobře a chutně

uvařila, že mu pečlivě vyžehlila košile. To se u nás nikdy nahlas neocení. To všechno je totiž její *povinnost*. Máma taky nesmí jezdit sama autem. *Ženská aby řídila auto?* Neakceptovatelné, to nejde! To, že si v autošколе asi mysleli opak, když jí vystavili řidičák, nebylo pro tátu dostatečně dobrým argumentem.

Často jsem se s ním kvůli jeho zastaralým názorům hádala. Když u nás byli příbuzní na oslavě mých dvanáctých narozenin, pohádala jsem se s ním naposledy. Vedla se tenkrát debata o mámě. Rodina si dělala starost o její zdraví, protože měla silnou nadváhu a hůře se jí chodilo. Trápila ji bolest kyčlí. Máma jen seděla s rukama v klíně, neodpovídala na otázky. Tváře měla zalité horkou krví, viděla jsem, jak je jí celá debata o její váze nadmíru trapná. Táta se místo toho, aby se jí zastal a uklidnil příbuzné, ať si nedělají starost, že se vše zase srovná, jen ušklíbl a zamumlal: „Tak když taky sežere všechno, co jí přijde pod ruku, nemůže se divit, že je tlustá jak svině.“

Nastalo úplné ticho. Všichni mlčeli a nevěděli, co říct. Možná nic říct nechtěli a spíš se snažili, aby se věta, kterou táta hodil do vzduchu, v tom tichu utopila. Očima jsem bleskla po mamce. Na tváři jí tančil rozpačitý úsměv. Fyzicky mě bolelo vidět ji, jak se snaží předstírat, že ji tátova slova nezasáhla.

Mně ale ta věta rezonovala v uších a slyšela jsem ji stále hlasitěji.

„Drž už hubu!“ zařvala jsem a s tvářemi zrudlými vztekem jsem vyskočila na nohy. Všechny oči byly v tu chvíli upřené na mě. Táta mě sledoval nic neříkajícím pohledem, oči schované za skly brýlí. Vůbec jsem nevěděla, co si myslí.

„Tak pojď,“ usmál se a klidně vstal. Chytil mě za rameno a odvedl do pokoje. A tam jsem dostala takovou facku, až jsem si druhou dala o dveře.

Od té doby jsem v jeho přítomnosti mlčela a myslela si své.

KAPITOLA 3

Bylo něco po půl třetí ráno a já se tiše kradla do vlastního bytu. Tajně jsem doufala, že už Richard spí.

Richard. 32.

K mé nelibosti nespal. Podle zvuku jsem usoudila, že sedí v obývacím pokoji a dívá se na televizi. Jakmile jsem za sebou zaklapla dveře, televizi vypnul.

Bude dusno. Na to jsem však byla zvyklá. On totiž přesně věděl, kde jsem byla a co jsem dělala. Jen jsme hráli tuhle hru, stále a stále dokola. Zeptá se mě, kde jsem byla a co jsem tam dělala tak dlouho. Já mu odpovím, že jsem cestou z práce někoho potkala, třeba kamarádky z vysoké. Sedly jsme si na pár drinků, zapovídaly se, pak jsme si ještě šly zatančit do našeho oblíbeného klubu. On mi vyčte, že mi několikrát volal, jestli nechci vyzvednout, já mu ale nezvedala telefon. Že si nepřeje, abych se samotná procházela po městě takhle pozdě večer. Řekne mi, že o mě měl starost, pokárá mě, že jsem nezodpovědná. Já se mu omluvím, zatvářím se provinile. Sice se bude zbytek večera zlobit, ale ve spaní se ke mně přitulí a ráno mi před odchodem do práce připraví snídani.

Tohle jsme měli za sebou už tolikrát. Nesčetněkrát. Netuším, proč mi ty nevěry trpěl. Věděl o nich, snad od začátku, protože hned ta druhá se provalila opravdu nešťastným způsobem. Přišla jsem domů a z obývacího pokoje mě přivítalo milující

jak ses měla, láska? Ještě rozechvělá jsem Richardovi vesele vykládala, že si určitě nedokáže představit, co se stalo. *Znáš Janu? Tu, jak od ní odešel manžel?* Odpovědí bylo ticho. Ne-zastavilo mě to a pokračovala jsem smyšlenou historkou o tom, jak si ošklivě zlomila nohu na bruslích a musí ležet, a sice nerada, ale budu ji muset chodit navštěvovat. Na její adresu jsem ještě utrousila pár nehezkých slov, abych vyjádřila, jak nešikovná je. *Z vlastní ulhané iniciativy.* Aby to znělo přesvědčivěji, ne? A sotva jsem vstoupila do pokoje, spatřila jsem Janu sedět na pohovce s hrnkem čaje v rukou a ona i Richard na mě nevěřicně civěli. Přišla na návštěvu s tím, že se bude znovu vdávat, a chtěla mě pozvat na svatbu.

Ríša se se mnou asi dva dny moc nebavil, ale bylo vidět, že mu vrtá hlavou, proč bych lhala o něčem tak banálním, jako je potkat kamarádku, kdyby za tím nebylo něco víc. Ale zřejmě se mi rozhodl důvěřovat, protože pak celá tahle záležitost vy-šuměla do ztracena a už jsme se o tom nebavili.

Čtyři měsíce nato se Richard potkal s mojí známostí u vchodu do domu. Všechno to tenkrát byla neuvěřitelná shoda náhod. Richard se za mnou v pondělí po práci nikdy nestavěl, chodil do posilovny. Tenkrát vynechal. Přinesl mi obrovskou kytici růží a podal mi ji do ruky. Potěšeně jsem se usmála, poděkovala mu, že na mě myslel. Bez jakéhokoli výrazu v obličeji mi odvětil, že není od něj.

„Od koho tedy?“ ptala jsem se. Richard neodpověděl, otočil se k odchodu. „Ríšo?“ zavolala jsem za ním zmateně, ale hned nato za ním bouchly dveře.

Přečetla jsem si vzkaz: *Ozvi se mi, budu čekat. Martin.*

Co to sakra je?

Po krátkém telefonátu na číslo, které bylo načmárané na zadní straně lístku, jsem se dozvěděla, co se stalo. Martin se moc omlouval. Od svého kamaráda taxikáře si zjistil, kam

jsem se po společně strávené noci nechala odvézt. A u vchodu narazil na Richarda. Tomu se zželelo zmateného kluka, který zoufale s kyticí růží v náručí četl jména na zvoncích stále a stále dokola, ale nemohl najít to, které by mohlo patřit holce, se kterou se minulý pátek dvakrát pomiloval v kuchyni. A podle popisu Richard pochopil, že ta tajemná milenka jsem já. Ze začátku zábavná hra *která ženská z tohohle baráku mu asi tak dala* měla trošku hořké rozuzlení. A když se Martin Richarda zeptal, jak mě zná, klidně, bez emocí odpověděl, že je můj přítel.

A opět, už nikdy jsme o tom s Richardem nemluvili.

Richard je spíše praktický, zručný typ, škole nikdy moc nedal. Ze začátku jsem si myslela, že tenhle vysoký, blondatý svalovec, kterému jsem byla po ramena, je možná ten pravý. Ten, který mě dokáže udržet doma, se kterým si pořídím kopu dětí. Ten, se kterým budu konečně šťastná. Byla jsem. Sice jen rok, ale poprvé po třinácti letech a podruhé v životě jsem se bezhlavě zamilovala.

Vzpomínám na tu dobu s takovou nostalgií... Seznámila jsem se s ním naprosto stejně jako s jinými muži, se kterými jsem se nezávazně vyspala, možná proto taky hned od začátku věděl, na čem je. Ale u něho jsem cítila, že sex není to, čím jsme měli začít a zároveň taky skončit. Uvědomila jsem si to, když jsem ráno po společně strávené noci vešla do kuchyně a on tam poklidně stál a vařil snídani. Žádný rychlý úprk, překotné sbírání věcí, trapné výmluvy, proč už musí odejít. Místo toho tam bokem opřený o kuchyňskou desku míchal vejčka a opékal plátky slaniny. Na stole se kouřilo ze dvou šálků kávy. Když mě zpozoroval, laskavě se usmál, pokynul, ať se posadím, že jenom rozpeče rohlíky a můžeme snídat. A mně jeho přítomnost nevadila, naopak. Netrvalo dlouho a já si uvědomila, že on je ten, se kterým jsem měla jít nejdřív do kina, na procházku do města, na večeři, a ne s ním po třech

hodinách na baru a pár minutách na tanečním parketu skočit do postele.

Ríša nebyl sobec. Milovala jsem, jak myslel především na mě. Co by možná jiné ženy otravovalo, pro mě bylo příjemné a hlavně nezvyklé. Nemyslím tím, že by byl Richard muž bez názoru a dělal vše jen proto, abych byla spokojená. Myslím tím to, jak při snídani nevědomky dolévá čaj nejdříve mně, i kdyby na něj už žádný zbýt neměl. Jak si pamatuje, co řeším v práci, zajímá se, co se děje, když mám špatný den a zmateně bloumám bytem a nevím, co se sebou. Jak mi každou sobotu, když jede ráno nakoupit, jen tak mimochodem natankuje plnou nádrž a vyluxuje auto.

Richard měl vlastní bydlení, ale často u mě přespával. Nerada jsem chodila k němu do bytu, i když ten jeho byl větší a útulnější. U mě bylo jen to nejnnutnější, zatímco on ho měl dobře zařízený z předchozího vztahu. Dalo se na něm poznat, že je domácí typ.

Což se o mně říct nedá.

Proč jsem začala být nevěrná? Po roce náš vztah přestal fungovat. Asi jsem se měla začít radovat, když mluvil o se-stěhování, o zasnubách, ale mě to spíš začalo děsit. Všechno najednou bral hrozně vážně; třídní dovolenou vybíral dva měsíce dopředu a itinerář měl do detailu propracovaný, naplánovaný minutu po minutě, abychom toho zažili co nejvíc, večer mi před spaním ukazoval na tabletu zasnubní prsteny a debatoval se mnou, jaký tvar prstenu by se mi líbil, protože *slza je hezká, ale teda hranatej by ti taky slušel a je třeba to zvážit, protože to je velká věc, a spíš teda jeden kámen, nebo víc malých? A stříbro, nebo růžový zlato? Žlutý určitě ne, to už není v módě, hele a co myslíš, kdyby byl náš první kluk, chtěl bych ho hrozně pojmenovat po dědovi, to by měli naši radost, a holka teda by mohla bejt po babičce, Andělka, ale to není*

*tak mimo jméno, ne, to je teďka zase moderní, se to vrací...
a vůbec, jak se jmenovali tvoje babi a děda?*

A začal pořád dokola opakovat, jak je se mnou po všech těch zpackaných vztazích konečně šťastný. Jenže teprve když jemu došlo, jak je mu se mnou dobře, já si uvědomila opak.

Když se přiblížily Richardovy narozeniny, vyrazila jsem do obchodního domu pro dárek, přemýšlela jsem o nějakém přehrávači na běhání nebo na cvičení. Ale to ohromné množství té malé drobné elektroniky obřadně vystavené na posvátně vyleštěných lakovaných podstavcích mi vzalo dech. Bezradně jsem korzovala mezi malým černým nesmyslem za čtyři tisíce a bílou blbostí za tři a půl, vůbec jsem si mezi všemi těmi typy nedokázala vybrat. Zastavil se u mě mladý prodavač, nabídl se, že mi poradí a vybereme spolu ten nejlepší. Byl moc ochotný, pořád se usmíval, vtipkoval, flirtoval, ale ne okatě, jen tak, úplně jako by o nic nešlo, ani o to mi něco prodat. Úslužně mě prováděl mezi stojany, ruce měl založené za zády, a když mi vysvětloval rozdíly mezi jednotlivými modely, pohupoval se na špičkách. A i když mluvil o velikosti úložiště, podporovaných audio formátech a o výdrži baterie, jeho zelené oči ke mně beze slov promlouvaly, říkaly něco úplně jiného a já přesně chápala co.

Rozloučili jsme se, zaplatila jsem u pokladny a odcházela z obchodu. Po pár metrech mě dohonil a udýchaným hlasem mi nabídl, že bychom mohli zajít na večeři, jen co skončí v práci. Souhlasila jsem.

Viděli jsme se ještě třikrát. Po třetí schůzce jsme se pomilovali v domovním průchodu.

Simon. 33.

Ne.

Není to věk, pokud se ptáte na tohle.

Bylo to poprvé, kdy jsem někoho podváděla – měla jsem několik známostí, kdy on byl zadaný, ale nikdy před Richardem

jsem nepodváděla já svého partnera. Když jsem byla single, nemusela jsem nikdy vymýšlet trapné výmluvy, kde jsem se zdržela celou noc.

S Richardem jsme spolu už druhým rokem a jak jsem říkala, Simon nebyl poslední úlet. Možná jsem chtěla přestat podvádět, já nevím. Rozhodně jsem si byla vědoma toho, že to, co dělám, není správné. Ale odejít od jediného člověka, který mě má rád, bylo něco, na co jsem neměla sílu ani odvahy.

Vyzula jsem se z kozaček s vysokým podpatkem a čekala, kdy se na druhém konci chodby objeví Richard. Promýšlela jsem, s kým jsem se vlastně potkala cestou domů dnes, co s nějakou známou z bývalé práce? Zašly jsme na skleničku, zapomněla jsem sledovat čas. *To zní dobře...*

Na tváři se mi objevil potutelný úsměv, když jsem se na chvíli ztratila ve vzpomínce, jak roztouženě ten kluk zasténal, když viděl moje světle modré krajkové prádlo s podvazkovým pásem.

Pověsila jsem kabát na ramínko, otočila se a chtěla pokračovat do ložnice, ale zarazila jsem se. V tu ránu se mi z hlavy vypařila vymyšlená historka o staré známé. Zapomněla jsem nasadit omluvný pohled. Jen jsem pozorovala Richarda, který stál rozkročený asi tři metry přede mnou. V pravé ruce držel za hrdlo lahev vodky, z poloviny vypitou. Tvář měl unavenou, oční víčka napuchlá, oči zarudlé. Na čele se mu rýsovaly vrásky a jeho utrápený pohled mě bodl někde v břiše jako ostrá kudla. Nemusela jsem se ptát, co se stalo – došlo mi to. To já.

Za tohle můžu já.

Překvapilo mě to, nikdy jsem ho takhle neviděla. Nikdy moc nebrečel, jen když se mu zabil brácha, nepil, byl sportovec. Za dobu, co jsme spolu byli, vypil jedno pivo a ještě to dalšího půl roku zmiňoval, jako by to bylo něco zásadního.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Mrcha**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.